

ՆԱՄԱԿ ԱԳՔԻՐԱՆԻՑ.

«Ամսոյս տաք օրերէն մէկուն մէջը փշեց սե քամի մի և համակեց սուգով մեր ամենուս սիրտը:

Քաղաքիս Հայոց հոգեւոր երկսեռ դպրոցի բազմաժամանակեայ Հոգաբարձու Ծերօն Աստուածատուրեանի մահն էր այս, որ ամենուս աչքերէն արտասուէր կաթեցուց, նրովհետեւ հանգուցեալի բոլոր կեանքը առաքինի գործերով և ազգաշէն արարքներով միշտ պսակուած էր: Հայերը իբրեւ իրենց հայրը կողբային, և դպրոցի ուսանողքն մորմոքելով կարտասուէին, թէ մեր բարերարը կորուսինք: և վարժապետն էլ կըհառաչէր դագաղին քով, թէ թեւ և թիկունքս կոտրեցաւ:

Յուզարկաւորութեան ժամանակը օտարներէն քաղաքապետն և յունաց հիւպատոսը Հայոց ձեռքէն կրխլէին դագաղը կրելու ծառայութիւնը:

Եւ շիրմին վրայ խօսուած դամբանականին համառօտութիւնն ահա:

«Հարկ է որ փայլատակէն յետոյ յաջորդէ խաւարը. հարկ է որ խօսողը սայրասուր գերանդիին ներքեւը խնայ. հարկ է նաևուն ալ իրիւ: և մարդ որ վայրկենում կայծ է, ապա մոխի՞ր յաւիտեան »:

«Ծերոն, դու միշտ Երկնից հաճոյական գործ կըգործէիր. քեզի զիմած աղքատներուն արտասուքը ըստ քում կարի կըքրքէիր. եկեղեցիդ ու դպրոցդ պինդ գրկած էիր. դպրոցը որուն պաշտելու չափ կըծառայէիր:

Պտղաւէտ ծառդ ժանտ մահու տապարի հարուածէն սե քարիս վրայ կըտապալիս: Արդ թո՛ղ մեզ քու ճիւղերդ արժանի շառաւիղ քումդ բարեհոգակ գերդաստանին և գնա՛ այդ դուռնէն երկինքը մտի՛ր ըստ քում հոգետեսութեան: Եւ երկրաւոր արքայական վարձքդ որ քիչ ժամանակէն պիտի առնէիր, դուցէ հաւան չէիր. ուրեմն անց յերկիրն կենդանեաց, վարձատրուել երկնաւոր արքայէն:

Ժողովրդեանս աղօթից ալ թեւերով թո՛իր ու բարձրացիր ուր Աստուածահաճոյ գործերդ ղքեղ կ'առաջնորդեն գեղ ի անմահութիւնը:

Խ. Ս. ԱՐԾՐՈՒՆԻ.

Ամենայն Հայկ. Եկեղեցեաց Նրեսփոխանաց ուշադրութիւնը դարձնումենք Աբաբաբի ներկայ ամսատետրում հրատարակուած Անօգի Ապրիլի 7 ամսաթուով կայացած օրագրութեան վերայ: